

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 18 DIN, NEDIJAŠKA 36 DIN, PODPORA VEČ KOT 36 DIN. — POSAMEZNA ŠTEV. 75 PAR. UREDNIŠTVO IN UPRAVA: LJUBLJANA, POLJANSKA C. 4. (ALOJZIJEVIŠČE). — ČEK. RAČ. ŠT. 16.078.

LETO V.

LJUBLJANA, PETEK 13. DECEMBRA 1940.

ŠTEV. 14.

METODA PRIDOBIVANJA

Kdor hoče pri svojem apostolskem delovanju uspeti, mora zato imeti neke usposobljenosti in neke metode. Predvsem je potrebno globoko versko življenje in npravna nepokvarjenost. Poleg tega pa so potrebni še drugi, bolj zunanji pripomočki.

PRIKUPNA OBLIKA

Naloga tega delavca je pridobiti maso, ki je še deloma brezbržna in nasprotna. Ljudje na splošno ne ljubijo napora: najrajši sprejmejo resnico v prijetni, ne preveč suhoparni in ne odbijajoči obliki. Želijo, da jim vse prav do njih prineseš.

PRIJAZEN NASTOP

Uspeh v dobri meri zavisi od prijaznega nastopanja in ljubeznivega obnašanja. Robot nastop odbija. Prav tako človek ne sme biti neroden, ker to ustvarja nerazpoloženje. Tudi snažnost v obleki pripomore do uspeha.

NEPRISILJEN RAZGOVOR

Skušnja kaže, da pri pridobivanju od osebe do osebe več doseže tisti, ki ne uporablja puhlih fraz, ampak govori preprosto, od katerega mnogo zavisi. Ako človek takoj v začetku stori kako neročnost, ima takoj več truda že, da to popravi. Nikakor ni priporočljivo čustveno pretiravanje.

O PRAVEM ČASU

Važno je tudi, da prideš ob ugodni priliki. Človek mora biti za razgovor že sam razpoložen; a da boš uspel, je potrebno, da so drugi še bolj razpoloženi. Ako nima časa, da bi kdo poslušal, zastoj se boš trudil. V takem slučaju bi te še prijatelj hladno sprejel, ako nima časa za razgovor.

Ljudi je takoj v začetku treba spraviti v dobro razpoloženje. Vendar se moraš varovati, da ne boš samo zabaval; drugače do bistva sploh ne prideš.

NEPRISILJENO PA NI NEPRIPRAVLJENO!

Včasih se zgodi, da človek težko najde pot, po kateri je prišel do svojega cilja. Za pogovor je po-

trebno precej snovi. Če se pa prej na to ne pripraviš, ti beseda kmalu zastane in ne bo kaj govoriti. Pogovor spelji tako, da boš lahko brez nervoznega skakanja z enega predmeta na drugega dosegel svoj namen.

MOČNI NAGIBI

Mnogokrat se zgodi, da se človek lovi in lovi; a do tistega, zaradi česar je prišel, nikakor ne more priti. Da bo uspeh zagotovljen, so potrebni močni, zanimivi in odločilni nagibi, s katerimi boš podprl svoje govorjenje in dokazovanje.

DEFENZIVA NE ZADOŠČA

V pogovoru je treba neke spretnosti, da obdržiš potek razgovora v svojih rokah. Slab uspeh bo, ako se boš le branil. Jasno je, da je na ugovore treba podati kar najbolj zadovoljiv odgovor. Če ne moreš danes zadovoljivo odgovoriti, tedaj kakor koli zaključi pogovor, ko bosta o stvari dalje razpravljala. Do tedaj boš mogel stvar dobro premisliti in se tudi pri drugih poučiti, da boš našel temeljit odgovor na stavljene ugovore.

ZGLEDI TOVARIŠEV

K uspehu pripomorejo razni zgledi, s katerimi pokažeš, kako se drugi tovariši zanimajo za stvar.

VZTRAJNOST!

Pri pridobivanju je treba vztrajnosti. Da koga spreobrneš, je potreba mnogo dela, napora in potov. V vztrajnosti se šele izkaže, koliko je v tebi res navdušenja za stvar. Marsikoga že s tem bolj lahko pridobiš, ako vidi tvoje navdušenje, vnemo in vztrajnost.

Če si zavrnen, ohrani pogum! O nekaterih trgovskih agentih in tudi politikih pravijo, če ga pri vratih ven vržejo, pa pri oknu noter pride.

MOLITEV IN ŽRTEV

H koncu je še potrebno pripomniti, da ni trdnega in stalnega uspeha, ako ne bo molitev in žrtev spremljala vsako započeto akcijo.

Akcija za Društvo prijateljev SSSR na ljublj. univerzi

Zadnje dni komunisti na univerzi prav pridno pobirajo podpise za Akademsko društvo prijateljev SSSR.

Akcija za »Društvo prijateljev Sovjetske zveze«, ki so jo pokrenili naši levičarski kulturni delavci, se je nekje zatekla. Zdaj pa hočejo komunisti na univerzi ustanoviti z istimi nameni drugo društvo, ki bi pa bilo odgovorno le akademskim oblastem in bi zanj policijska oblast ne bila pristojna. V zavetju univerzitetnih svoboščin hočejo ustvariti društvo, v katero bi poleg komunistov privabili tudi čim več nekomunistov, ki bi se dali ujeti na »vse-slovanske« in druge spretno nastavljene limance, pa bi se tako kar naenkrat znašli v komunističnih zankah. Tu bi jih potem po mili volji lahko obdelavali in strojili za komunizem, potem pa njihove kože prodajali za komunistične namene.

S tako številčno močnejšo organizacijo bi potem skušali uspešneje kot dosedaj širiti komunistično propagando in uprizarjati nereda na univerzi.

Tako hočejo komunisti spet na nov način izrabljati univerzitetno avtonomijo za svoje zločinske namene.

»KLERIKALCI« SO NEVARNI...

Podpisov komunisti in njih pomagači ne pobirajo javno zlasti pa ne vpričo kakih »klerikalnih« tovarišev, ampak uporabljajo metodo pobiranja od osebe do osebe. Ko v seminarju ali v predavalnici ni nikogar razen dveh ali treh, privleče rdeči agitator podpisno polo iz aktovke in začne prigo-varjati tovarišem, naj podpišejo. Če pa vstopi kak »klerikalec«, pola brž izgine v agitatorjevi aktovki. Tako delajo na fakultetah in v seminarjih, kjer je komunistov malo. Javno pobiranje se tod ne obnese, ker prehitro zadene na protiakcijo. Na jusu se kar vidi, kako se ti termi bojuje svetle dnevne luči. Lani n. pr. niso komunisti ob nekem takem javnem pobiranju v nabito polni zbornici dobili nobenega podpisa.

»GOSPODIČNA, TUKAJ MORATE NEKAJ PODPISATI!«

Ravno tako je prav malo podpisov pobral debelušasti in elegantno oblečeni levičarski bruc,

ki je ob dvanajstih pobiral podpise v avli. Za komunistične metode je nadvse značilno, kako je nagovarjal mimoidoče, naj podpišejo. Neki nacionalistki je na primer kratko dejal: »Gospodična, tukaj morate nekaj podpisati!« Gospodična bi bila skoro podpisala, kajti že je nastavila pero; ko je pa videla glavo podpisne pole, je samo pristavila: »A, tega pa ne podpišem« in je šla.

»DOBILI BOMO CENEJŠE KNJIGE...«

Na medicini so agitirali za novo društvo s tem, da ima novo društvo v programu, vzpostavljati tesnejše kulturne stike s Sovjetijo. Praktično bodo izgledali ti kulturni stiki tako, da bodo iz Sovjetije pošiljali k nam strokovne knjige, ki so baje na zavidljivi znanstveni višini in kar je glavno, so dosti cenejše kot n. pr. nemške. Tudi na slovansko skupnost ne pozabljajo. »Sovjetija je slovanska,« je čeval nek komunist, »sovjetska znanstvena literatura je pisana v slovanskem ruskem jeziku. S tem, da bi pri nas uporabljali sovjetske knjige, bi se osvobodili nemškega kulturnega vpliva, ki Slovence tako močno tišči k tlom.«

»SSSR NI SLOVANSKA!«

Ravno iste dni pa je nek drug komunist v predavalnici 90. v debati s katoliškimi tovariši odločno in večkrat zaporedoma pribil: »SSSR ni slovanska; če bi bila slovanska, bi zatirala male narode, kot je to delala carska Rusija.« Kot da bi slovanstvo zahtevalo zatiranje malih narodov! Tako govori o slovanstvu komunist, kadar govori kolikor toliko iskreno. — Ko smo mi za vzgled sovjetske ljubezni do malih narodov navajali sramotni sovjetski napad na Finsko in druge baltiške države, se je klavrno skušal izviti: »Ravno počasno prodira-

nje sovjetov na Finskem je dokaz, da sovjeti niso hoteli uničiti finskega naroda!« To pa je res lep dokaz za ljubezen do malih narodov: iz same ljubezni do malih narodov so boljševiki vojno skoro izgubili!

»TAKE BO TREBA VSE POBITI!«

K gruči komunistov, ki so stali pod balkonom glavnega univerzitetnega poslopja, se pripelje z motorjem lepo napravljen akademik, po vsem videzu iz odličnejše družine in kar nič proletarec. »Dajte mi tisto polo, da podpišem!« Ročno mu jo ponudijo in motociklist jo hitro podpiše.

Ko se odpelje nazaj na Kongresni trg, reče eden od komunistov glasno, da so čuli tudi drugi v bližini stoječi tovariši:

»Take bo treba vse pobiti!«

»POLITIČNI MOMENTI«

Dočim večina komunistov in njih pomagačev agitira za društvo prijateljev SSSR s frazami o slovanstvu in o kulturnem sodelovanju, so pa nekateri med njimi že bolj odkriti,

Tako je nek komunist na medicini jasno povedal, da igrajo pri ustanavljanju društva prijateljev SSSR glavno vlogo »politični momenti«. In za te politične namene komunizma torej izkoriščajo naši boljševiki slovanska čustva neprevidnih ljudi.

KOMUNISTI SE POSLUŽUJEJO TUDI LAŽI

Pri agitaciji za podpise se komunisti poslužujejo tudi laži. Nek vodilni komunist z juridične fakultete je lagal, da imajo pobranih podpisov že nad petsto. V resnici pa število podpisov še daleč ne dosega te številke. Resni komunisti sami odkrito navajajo znatno manjšo številko kot končni cilj te podpisne akcije.

Pomanjkanje vesti — vzrok zmede v svetu

Ameriški časnikar Vincent O''Brien je pri vodilnih bankirjih in drugih poslovnih ljudeh povpraševal po vzroku splošne zmede, ki vlada na svetu. Nemalo se je začudil, ko so

mu dejali, da je prišlo tako daleč zaradi pomanjkanja vesti. In ta odgovor prihaja iz ust ljudi, ki so čisto materialističnega svetovnega nazoriranja.

Francija hoče drugačne mladine!

KRIVDA ŽIVLJENJSKEGA MATERIALIZMA

Težke in velike naloge mora rešiti francoska vlada. Francijo mora dvigniti politično, gospodarsko in нравno iz strašnega položaja. A gotovo je njeno najtežje delo, da vzgoji francoskemu narodu novo mladino in ji vdahne res pravega francoskega duha. Grobi materializem, ki je po izjavah Francozov samih razkrojil vse sloje in vse stanove od najvišjih do najnižjih, je ubil tudi tistega duha, ki je bil v vseh časih temelj največje ljubezni do domovine, najplemenitejših žrtev in tiste trdne vere v svoj narod, ki tudi gore premakne. Tega duha ljubezni, požrtvovalnosti in odgovornosti za svoj narod večina Francozov in, kar je še najbolj žalostno, večina francoske mladine, ni umela.

KAJ PRAVI FRANCOSKI PISATELJ

Francoski pisatelj Gabriel Boissy takole pripoveduje: Naša mladina je bila hudo razvajena. Živela je lagodno. V glavnem si je želela dobre jedi in pijače, avta, plesa in športa, veliko udobnosti in čutnih naslad. Kaj bo z narodom, kaj z državo, to ji je bila deveta briga. Mladina se je predvsem ponašala s svojo svobodo in neodvisnostjo. Trdo delo, disciplina in pokorščina ji je bila čisto tuja in odveč.

Tega materializma in sebičnosti pa ni bila kriva samo mladina, marveč tudi vzgojitelji in država. Prepustili so mladino njenim nagonom, da, celo v šolah so jo vzpodbujali, naj se izživlja. V državnih šolah so se mogli učitelji javno norčevati celo iz domovine in ljubezni do nje, mogli so brez kazni blatiti vero in verske obrede. Komunistično učiteljstvo je celo učilo mladino sovraštva do sorodnikov in soderžavljanov. Sem je pognalo in rodilo obilen sad — strahoten poraz.

NOVA ŠOLA — NOVA MLADINA

Francoski katoličani so s svojimi zasebnimi šolami rešili še precej mladine, ki bo na razvalinah sebičnosti zidala novo Francijo. A tudi državna šola se bo popolnoma spremenila. Minister za prosveto je izjavil, da mora

šola vzgojiti mladino, ki bo spoštovala avtoriteto staršev, v šoli oblast učiteljev in v državi državno oblast. Mladina, ki mora prav zaradi nepokorščine, uporov in izdaj svojih očetov in starejših bratov toliko trpeti pod tujčevim jarmom, to zahtevo časa sama dobro razume.

Francoska mladina bo morala pomesti s sebičnostjo, ne bo smela gledati samo in najprej nase, marveč bolj na druge, na svojega bližnjega, na svojo domovino.

Po dokončani ljudski šoli ne bo prepuščena sama sebi, marveč bo imela posebne organizacije, ki jo bodo še utrdile v tem duhu ljubezni in požrtvovalnosti. Tako bo po mladini zavel po Franciji nov ali prav za prav stari francoski junaški duh, ki jo bo dvignil na tisto mesto, ki Franciji med evropskimi narodi gre.

KAJ JE S KATOLIŠKO KNJIŽEVNOSTJO?

Največji francoski katoliški dnevnik »La Croix« je v letošnjem novembru razpisal anketo o katoliški književnosti. Postavil je dve vprašanji:

1. Katere bistvene lastnosti mora imeti neka književnost, da zasluži ime katoliška?

2. V kateri obliki — romanu, eseu, poeziji — more katoliški pisatelj tem pogojem najbolje ustreči?

Prinašamo nekaj zanimivih odgovorov.

MNENJE

»PODEŽELSKEGA ŽUPNIKA«

Neki duhovnik z dežele piše: Kar zadeva prvo vprašanje, je

treba v književnosti opustiti pridigarski in šolski ton. Toda to je samo še negativna stran. Treba pa je vsebinske in oblikovne lepote, odkritosti in vpliva evangelija. Glede književne oblike misli ta župnik, da more katoliški pisatelj pisati v različnih oblikah. V romanu n. pr. ima zelo široko apostolsko področje za svoje poslanstvo. In to največkrat neopaženo.

PROČ Z LARPUARTIZMOM

Drug odgovor zahteva glede pravega vprašanja, da mora katoliška književnost proti lažni teoriji larpurlartizma iskati pobud pri verskih in moralnih resnicah in misliti predvsem na odmev v bralčevi duši. Prav v ničemer ne sme tajiti dogme ali morale, pa se tudi ne zadovoljiti z neko megleno čustveno vero, temveč ravno v dogmah črpati svoje najboljše misli. Pisateljevo srce mora utripati za iste cilje kot Cerkev: za razširjanje kraljestva Kristu-sovega na zemlji, za pravičen mir med narodi. Glede oblike naj odloča talent. Zgledov je dovolj: v poeziji Dante, v romanu Manzoni, v eseu Pascal in La Bruyère, ali med modernimi Louis Le Cardonnel, Bazin in Bourget, v eseu Louis Veuillot in Bremond.

SV. FRANČIŠEK SALEŠKI — VZOR KATOL. PISATELJA

Nekdo drugi postavlja kot zgled katoliškega pisatelja sv. Frančiška Saleškega, češ da je treba katoliškim pisateljem bolj vodnikov in učiteljev kot pa kakih stalnih pravil. In ravno sv. Franči-

Internacionala za inozemske kulturne odnose ali VOKS

Ta internacionala je morda najnevarnejša med vsemi pomožnimi organizacijami Kominterne. Pod krinko objektivnega preučevanja boljševiškega poskusa, da obveščajo o razvoju sovjetske znanosti in umetnosti pod krinko pospeševanja intelektualnih in umetniških odnošajev med »domovino proletariata« in ostalim svetom, se vodi pretekla propaganda in se uspešno okužijo krogi, ki bi se z grozo obračali od vsakega direktnega oznanjevanja komunističnih nauk. VOKS je v tesni zvezi z agitacijskim in propagandnim odsekom Kominterne (Agit-Prop) in ima lepo število važnih vej, kot na primer »Priatelji SSSR«, ki pod na videz zmerno propagando in pod krinko nevtralnosti zablajo vse preveč številne nič hudega sluteče državljane. Gibanje »Priateljev SSSR« se je začelo v Moskvi leta 1927. in njegovi pozivi so priobčeni redno v »Internacionalni korespondenci«. Njihova revija ima naslov v raznih jezikih: Russija To-day, Russie d'aujourd'hui, Rosia de Hoy, Russland heute. (Iz »Rdečih mrež«)

šek Sal. je še vedno moderen po svojem živahnem slogu in logičnem dokazovanju. Bereš ga z veseljem, ponovno ga bereš z užitkom. Glede oblike pa meni, da je zelo primeren roman. V sedanjem času bi bili tudi zgodovinski in filozofski eseji ugodno sprejeti. Primerno bi bilo razširiti filozofijo sv. Tomaža Akvinskega.

DIVIGANJE K BOGU

Mladi pisatelj André Saint-Cyr piše: Da zasluži književnost ime katoliška, mora biti povzdigovanje duha k Bogu, zблиževanje med človekom in Stvarnikom. Biti mora šola iskrene apostolske vere, kjer vsakdo v obilici črpa po svojih potrebah. To pa se da najbolje doseči v poeziji, ki je pesem duše in himna srca, izraz neke skrivnostne sile in globoke jasnovidnosti.

JIV EVANGELIJ

Profesor Mihael Loez na prvo vprašanje poudarja, da je katolicizem življenje in da katoliški pomeni osvajalen, dinamičen. Zato proč s sanjarijami, proč z obledelimi, neživljenjskimi prizori v književnosti! Književnost naj se nasloni na življenje, ki naj ga preveva resnično krščanstvo, evangelij, ne pa neko narejeno, zgolj zunanje krščanstvo, ki je v veliki meri krivo sedanjih nesreč. Treba je odločno književnosti, ki se ne boji, odkrito nastopiti proti nekrščanskim predsodkom. Torej: oblikovne vrednosti in globoko krščanskega duha! Krščanstvo v književnosti! Za vse to je najprimernejši roman. V njem more pisatelj pokazati resnične prizore iz življenja, dati zglede resničnega in življenjskega krščanstva, pokazati pa tudi zločine zlaganega krščanstva in nekrščanskega dela. Tako bo roman naravnost apologetičen. Seveda vsega tega ne sme biti preveč, da ne bo vsiljiv. Na bralca mora delovati nekako podzavestno.

*

O nadaljnjih odgovorih bomo poročali.

Imejmo večnost pred očmi. (Seneka)

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

G. A. Lutterbeck, S. J.:

Lov na atakih

Plujejo kar naprej skozi preliv. Znoči se že in mesec jim sveti. Poleg tega prižgo na krovu v velikih posodah ogenj, da bi Kenkacuki, ki jih išče, dali znamenje. Tik po polnoči pride Kenkacuki. Tudi njegovi čolni imajo ognje na krovu. Haragurove ladjice se jim približajo. Tedaj skoči Kenkacuki na Haragurovo ladjico.

Oba skoraj istočasno vprašata po sledi. Istočasno tudi odgovorita:

»Ne, tu ni plul!«

V prvem trenutku Haraguro ne more skriti škodoželjnega veselja. Toda takoj spozna, da je položaj težaven, kot še nikoli. Padre-sama je bil namenjen v Buceu. Preiskali so obalo, toda izginil je, kot izgine megla, ko prisvetijo sončni žarki.

Haraguro izgubi radi popolnega neuspeha vso svojo potrpežljivost in predlaga, da bi odpluli proti šimonoseki in da bi preostali del noči prespali, ob sončnem vzhodu pa takoj jadrali v Higo, ribiče izpustili in posadke vzeli s seboj v Jamaguči.

Toda vprav tedaj, ko izgube vse upanje, slučajno odkrijejo sled. Ko so nekaj ur prespali, je bilo vse pripravljeno. Nameravali so še kaj jesti in potem odpluti nazaj. Nekaj vojakov pošljejo na obalo, da bi si kupili ribe in riža.

»Kdor mi lahko kaj pove o ladjah, ki jo iščemo, ozka in hitra je, na njej so štirje možje in neki deček, pri tem bom kupil!«

V veliko presenečenje vojakov so ladjice mnogi videli. Nekdo je celo govoril s potniki. Tega odpelje vojak takoj k Haraguro. Ronin je ves spremljen, ko ribič pripoveduje:

»Zjutraj je bilo. Končal sem z lovom in odplul nazaj. Tedaj mi je prišla nasproti neka ladjica. Pozdravil sem in vprašal, kam so namenjeni. Odgovoril mi je neki starček, češ da so ribiči in gredo na obisk k svojim bratom. Ko sem se čudil zaradi velikosti ladje, se je smejal, češ da imajo tako več vetra v jadrih. Pluli so proti zahodu in sicer precej hitro!«

Hej! Sedaj se lov lahko znova prične! Saj pozna obalo. Zviti bonec je vedel, da ga bodo v Buceu iskali, pa je odplul drugam. Toda s tem se je zopet izdal. Šel je obiskat svoje brate! Haraguro ve, kaj to pomeni, saj se vsi kristjani imenujejo brate!

Sicer so en dan pred njimi in tudi ne ve njihovega cilja, toda dohitel jih bo, saj ve, v katero smer so odpluli. Hitro da povelja in pošlje v Kokuro poslanca, ki naj sporoči tamošnjemu zaupniku, da so odpluli proti zahodu. Severozahodni veter veje. Mrzlo je in ribiče v lahkih kimonih zebe ter veslajo s podvojenimi močmi, da bi se ogreli. Kljub temu, da se upirajo, morajo delati naprej.

Haragurov čoln je prvi, ostali čolni mu sledijo. Proti večeru srečajo večji ribiški čoln, ki se jim bliža od severa. Severneje pa so jo videli ladjo pluti v zahodno smer. Njen cilj je najbrž Iki-sima ali Ikiški kanal, ki loči velik otok od celine. Odločijo se, da bodo zato pluli tudi ponoči.

Kenkacuki še enkrat povzroči, da se ladje ustavijo, kar voditelja roninov močno razjezi. Ključ in daje z zastavicami znamenja, da je prisiljen ustaviti se in ga poslušati. Že v naprej je njegov predlog odklonjen. Kaj cepcu sploh pade v glavo, da ima vedno svoje pomisleke! Poslušati mora in konec besedi!

»V pristanišče moramo, to noč ne moremo pluti!«

»Nesmisel!« se glasi neprijazen odgovor.

»Poglej oblake! Prej kot v eni uri bo vihar. Le pogledj, kakšni valovi prihajajo od severozahoda!«

V resnici se bliža vihar. Že dolgo se kažejo znamenja. Visoki valovi z belimi penami se valijo vedno bliže in čolni se močno zibljejo na njih. Toda Haraguro hoče naprej! Medtem ko premišljuje, mu reče eden izmed ribičev:

»Gospod, poznam morje. Vihar postaja grozen in v morju je polno čerl. Zaliv Hakata je varen. Na morju si ne moremo pomagati. Noč je in lune ne bomo videli.«

»Ali se mar bojite tega majhnega viharja? In kje bo ostal padre-sama, ki ga vendar hočemo ujeti, Kenkacuki?«

»Če se ne bo utopil, ga bomo ujeli jutri!«

»Ne, medtem nam lahko uide čez hribe. Pred njim moramo biti v Ikiškem prelivu. Naprej!«

Kenkacuki škriplje z zobmi. Toda kaj naj stori? Haraguro je vodja. Z vsemi silami delajo na vseh ladjah, da bi čimprej prišli proč od obale, ki je polna čerl.

Valovi postajajo od trenutka do trenutka večji. Vihar izbruhne. Temno je kakor v rogu. Ognje na krovu takoj ugasijo valovi, ki se valijo preko ladij. Ladjice plešejo kakor žoge. Veter lomi jambore. Vesla se lomijo kakor trhle veje. V čolnih stoji voda.

Sedaj so lovci preganjanci in se trudijo, da bi se rešili.